

לדה

*
נדמה לי שאמי
היתה עלה תות
ש'לך'חבו התקדמתי רירי.
בבא העת
טויתי קורים כמשגע
כדי להנלד.
כנפים שלא יכלתי להבחין
בנימי צבען
גדולות
דואות באויר החם.

אבל אז כבר ידעתי את שידעו הכל.

*
קניתי לחדש מאי,
מרחם שבך ב'רצון
באמצע הקיץ
ולא מהכרח הקרבה שבקרה.
רציתי לזכר את חושניות הרגע
שבו חרנה הביצית מהזקיק והפרתה.
לדעת להתרשם מן הפטמות
המתכוננות לקראתי.

*
ואז נולדתי. בן חמש-עשרה או בן שלשים
מבלי שהבדיקות המקדימות
העידו על שבוש כלשהו. זה אכן מוזר
כשנחסכת הילדות אבל הגחתי מבגור.
כשהייתי צריך - למדתי לינוק לעוף לצוד
וללדת את שאר חלקי.
ובמשך הזמן - חסר
משלים מעצמי ומאחרי.

אמא אומרת

אמא אומרת
אתה בן של אחרת,
כאומרת,
בני, אתה אחרת.

ספרו של ראובן פורת בים הזה אין לי סכר רואה אור בימים אלה בהוצאת ספרי 'עתון 77'

זיוה גל

סכין בקצה המים

שני תמסח יעידו על ב'רק התנועה
הנוגעת באור
וכמה בודד כל היפי הזה
כשהוא ערוך בצ'כא של ש'רכים
ובנשיקת אדמה לחיק סלע
כמו קפלי בד הטבע
המגשים בנקישת האימה
לנוף, כמתנה.

זר אצלי בבית

ואני ישנה:
מעבר את הצנרת
במטבח
בשרותים
עולה במדרגות
פותרת דלתות
על קצות אצבעותי
חולף הזר בחדרים
כאלו ה'יה זה מנהג
שבשגרה לספל
כל תקשורת
והצנורות מקבילים

בועה בחדר האמבטיה

הראש שלי מביט בך מבעד למים
אתה נותן לי רגע לנשום.
נושמת את הבוז בעיניים
ממלאת ראותי אויר.
היד על שערי הצף
מטביעה אותי שוב, בכיור
אני מספיקה להבחין
במברשת השונים.

לבן

על הקיר הלבן ח'יתי את פ'חדי לראשונה.
רשום גופי המתנועע,
חברבורה על הנוף העקר.

ספרה של זיוה גל בשיפולי כהלה עומד לראות אור בהוצאת ספרי 'עתון 77'